

1

LONDRA, EAST END, 14 OCTOMBRIE 1883

Miezul nopții.

Clopotnița din Westminster, care întrecea pe departe în înălțime clădirea Parlamentului și podul Westminster, anunța sfârșitul zilei trecute și începutul unei zile noi. Însă sunetul clopotului mare, numit de locuitorii Londrei Big Ben, pentru o națiune întreagă un simbol al măreției și superiorității, nu ajungea până în străzile întortocheate din East End.

Prea înguste erau maghernițele pline de gunoi și de mizerie, prea înalte zidurile triste din cărămidă ale locuințelor insalubre și ale curților dosnice, prea mare zgomotul care încă răzbătea din cârciumi chiar și la acest ceas târziu. La zdrăngănitul disonant al clavecinelor dezacordate se adăuga vaietul unei armonici, al cărei sunet era acompaniat de țipetele fără noimă ale bețivilor și de râsetele stridente ale târfelor.

Lumina galbenă murdară care ieșea prin ferestrele localurilor și ale tavernelor licărea mat și estompat în ceața deasă, rece și umedă ce se strecura cu insistență prin maghernițe și se amesteca apoi cu fumul înțepător al sobelor încinse și al cuptoarelor alimentate cu cărbuni.

Doar ici și colo, strălucirea pâlpâindă a felinarelor cu gaz străpungea bezna și arunca o lumină slabă asupra ființelor zdrențăroase și cuprinse de disperare care se îngheșuiau în nișele și intrândurile caselor. În special orfani care nu știau încotro să o apuce, dar și cerșetori și bețivi, de care Whitechapel, mai mult decât oricare alt cartier al orașului, nu ducea lipsă. Disperarea și foametea erau omniprezente, și – pentru a nu sfârși împreună cu familiile lor într-unul din stabilimentele de muncă rău famate, înființate de stat – nu puțini bărbați întorceau spatele legii. Bande de răufăcători lipsiți de scrupule se dedau la ticăloșii în East End, iar în maghernițele înguste și întunecate, în care duhnea a putregai și a excremente, nu hoinăreau numai șobolani, ci și indivizi gata să ucidă pentru câțiva șilingi sau pentru o bucată de pâine.

Printre femei, stabilimentele de muncă nu erau mai puțin temute decât în rândul bărbaților. Și ele făceau totul pentru a nu ajunge acolo – chiar și dacă asta însemna ca, în lupta de zi cu zi pentru subzistență, să își pună trupul la mezat. Cele înzestrate de la natură cu o înfățișare plăcută își puteau permite o îmbrăcăminte drăguță și se duceau după clienți la Covent Garden sau în cartierul cu teatre, unde exista șansa ca un gentleman să plătească pentru o noapte un florin sau chiar mai mult. Prostituatele din Whitechapel, care erau adesea bolnave și marcate trupește și sufletește, își ofereau serviciile pentru câțiva penny, și asta destul de des în curți dosnice întunecate și pe caldarâmul murdar.

Grace Brown blestema ziua când sosise în oraș. Se împlineau trei ani de atunci. În acest răstimp, soțul ei fusese prins pe când fura trei portocale și trimis la muncă silnică, ea își pierduse slujba la o fabrică pentru că era soție de pușcăriaș și fusese dată afară din casă pentru că nu mai putea plăti chiria pentru odaia ei sărăcăcioasă. De frica stabilimentului de muncă, începuse să își ofere trupul la mezat. Tăietura de cuțit, aplicată de un client care nu dorea să plătească, îi desfigurase, prin cicatricea provocată, jumătatea stângă a feței. Un singur atu avea Grace Brown față de concurența care popula străzile dimprejur de Fournier Street și își

ridica fusta pentru a nu lăsa să existe nici o îndoială în privința serviciilor oferite. Părul ei roșcat ieșea în evidență în monotonia cenușie ca un semnal luminos și atrăgea atenția clienților. În alte nopți, acest capriciu al naturii o ferise pe Grace de soarta de a dormi în șanț. În această noapte însă, avea să devină ghinionul ei...

Caldarâmul ud de ploaie al Hopetown Street lucea în lumina felinarelor. Doar când și când venea dinspre Brick Lane câte-o trăsură sau vreo căruță. De cele mai multe ori era vorba doar de care sărăcăcioase, trase de măgari slăbănogi și aparținând unor bărbați cu obrajii supti și cu fața palidă și scofâlcită: precupeți care își câștigau traiul vânzând fructe și legume în piețele din Covent Garden sau achiziționând marfă ieftină pentru a o oferi altundeva spre vânzare cu câțiva penny mai scump. De asemenea, negustori de cărbuni și coșari, precum și prinzători de șobolani, pentru care exista de lucru mai mult decât suficient în toate cartierele orașului.

Grace Brown se adresă unuia și altuia. Nu se alese totuși decât cu batjocură și râsete vulgare. Nimeni nu dorea să meargă cu ea, și disperarea ei deveni tot mai mare, când, deodată, frumos și straniu de privit în același timp, din ceață și fum se desprinse o trăsură aleasă.

Era o trăsură mare, cum nu-și puteau permite decât stăpânii nobili, trasă de patru cai negri, cu hamurile ținute cu argint. Spre nedumerirea fără margini a lui Grace Brown, caii își încetiniră pasul chiar în dreptul ei și elegantul vehicul se opri.

– Hei, tu!

Vizitiul, un bărbat cu umerii lați, care purta o mantie din lână și își îndesase pălăria peste urechi pentru a se apăra de frigul umed al nopții, oprise trăsura.

– Vorbești cu mine?

Grace privi în jur cu mirare. Dar în afară de ea nu mai era nimeni acolo.

– Dar cu cine altcineva? Vizitiul se aplecă spre ea. Cauți de lucru?

– D-da.

- Stăpânul meu de acolo, arată el peste umăr spre trăsură, în al cărei geam întunecat se oglindeau strada și casele, caută ceva distracție. Și mă gândesc că tu ești exact ce caută el.

- Crezi?!

Grace își aranjă gânditoare părul și șalul sărăcăcios pe care îl purta, în timp ce în gând începuse deja să își facă socoteli cât ar da distinsul domn. Zece penny sau chiar un șiling...

- Cu siguranță.

În umbra borului pălăriei, ochii vizitiului nu se vedeau, însă gura și bărbia lui bărboasă se schimonosiră într-un rânjet încurajator.

- Ești de acord cu un florin ca plată?

- U-un florin!? îngăimă Grace. Era mai mult decât promise vreodată de la un client. Sigur că sunt de acord!

- Atunci urcă înăuntru. Stăpânul meu te așteaptă deja.

- Mii de mulțumiri! exclamă Grace, care nu prea înțelegea de unde venea întorsătura aceasta favorabilă a destinului și cel mai mult ar fi vrut să-l îmbrățișeze pe vizitiu.

Cu inima bătându-i în piept, se apropie de trăsura în care domnea o beznă de nepătruns și în ale cărei ferestre întunecate nu se vedea decât pe ea însăși, ca într-o oglindă. Abia se apropie de vehicul, că ușa se și deschise și se dădu în lături cu un scârțâit ușor. Interiorul rămase în beznă, ca și cum lumina slabă a felinarelor ar fi refuzat să pătrundă înăuntru.

- Sir? întrebă Grace cu șovăială, în timp ce se apropie cu prudență, și aruncă o privire în trăsură.

Preț de o clipă o izbi o răceală glacială. Avu impresia că stă cineva în trăsură și se holbează la ea cu o privire pătrunzătoare. Fu cuprinsă de imboldul puternic de a se întoarce și de a o lua repede la sănătoasa, dar gândul la florinul care îi promitea pentru a doua zi un stomac plin și un acoperiș deasupra capului o țintui locului.

- Să vin înăuntru, Sir? întrebă ea șoptit.

Dar, ca și înainte, nu răzbătu dinăuntru nici un răspuns. În trăsură păru însă că se mișcase ceva. Se auzi foșnetul ușor de stofă și un sunet limpede, metalic, asemănător clinchetului unui clopoțel.

Dar nu era nici un clopoțel – era sunetul unui tăiș ascuțit ca o lamă de ras.

Lui Grace Brown nu îi rămase deloc timp să se îngrozească: lama albă ca fulgerul brăzdă rapid întunericul și îi tăie gâtul.

Un șuvoi de sânge îi înecă visele și spaimetele, speranțele și temerile, înainte ca în îndepărtatul Westminster să înceteze bătaia clopotului Big Ben.

2

ÎNSEMNARE DIN JURNALUL PERSONAL AL LUI SARAH KINCAID

Am avut din nou acest vis straniu, despre care mi-ar plăcea să cred că nu este decât un coșmar fără noimă, ce mă urmărește din când în când. Însă imaginile pe care le văd în el – acele umbre și impresii – sunt prea reale, ca să le pot lua drept simpla urmare a unei cine greu de digerat. Îmi sunt atât de familiare încât aproape mă înspăimântă, și totuși nu-mi amintesc să fi trăit vreodată ceva asemănător.

De ce?

Este visul o consecință a ceva ce mi s-a întâmplat? Sau provine din acele vremuri cufundate în negura trecutului, pe care tatăl meu obișnuia să le numească tempora atra – „timp întunecat“? Ambele posibilități mă sperie mai mult decât mi-ar conveni, căci, după tot ce s-a petrecut, vreau să las, în sfârșit, trecutul în urmă. Chiar și după luni întregi, întâmplările din Alexandria îmi sunt încă vii în fața ochilor și continuă să mă chinuie întrebarea dacă nu mi-aș fi putut salva tatăl. Și cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai limpede simt că va veni ziua când trecutul mă va ajunge din urmă...

DOMENIUL KINCAID, YORKSHIRE, 1 NOIEMBRIE 1883

Soarele coborâse deja în spatele orizontului și scălda norii în lumina lui purpurie, când trăsura Societății Științifice Regale ajunse

ÎN UMBRA LUI THOT

în fața clădirii principale a domeniului. Ținutul mlăștinos, sălbatic și deluros era învăluit într-o lumină blândă, care îi conferea peisajului o înfățișare aproape ireală.

Caii, pe care până atunci vizitiul îi mânase cu neîndurare să sporească pasul, se opriră fornăind, iar doi slujitori de la grajduri – ale căror mișcări lăsau să se înțeleagă că aparțineau soiului de oameni zdraveni și un pic neîndemânatici, din ținutul mlăștinos Yorkshire – se apropiară în grabă.

Doctorul Mortimer Laydon nu făcuse niciodată un secret din faptul că nu împărtășea defel pasiunea vechiului său prieten Kincaid pentru viața la țară; nu înțelesese niciodată ce îl determinase pe Gardiner să trăiască în Yorkshire, departe de toate binecuvântările tehnicii și civilizației, în plus departe de plăceri ca ziarul cotidian și mersul regulat la club. Însă Gardiner Kincaid își ridicase aici, după ani de lungi călătorii întreprinse în numele științei, o casă – o „reședință“, cum obișnuia el să o numească – în care să se poată dedica netulburat studiilor. Ca romantic, își dezvăluise încă o dată adevărata natură, gândurile lui fuseseră mereu îndreptate mai mult spre trecut decât spre prezent. Nu întâmplător, numise pământul pe care i-l dăruise regina ca mulțumire pentru serviciile aduse de el arheologiei „domeniul Kincaid“, ca pe feudele cu care, odinioară, cavalerii normanzi erau investiți de stăpânii lor. Și această dragoste pentru trecut îl costase în cele din urmă pe Gardiner Kincaid viața.

Gospodăria, constând dintr-o clădire cu două aripi și un grajd învecinat, încetase de mult să mai fie o fermă. Ce-i drept, familia Kincaid își arendase pământul țăranilor, care erau oricum în număr mic în acest ținut arid, propice numai creșterii oilor. Adevărata bogăție a domeniului Kincaid nu era pământul, ci știința acumulată aici. Nici un vizitator neavenit care și-ar fi făcut drum încoace, traversând mlaștina și colinele stâncoase, nu ar fi bănuțit că zidurile venerabile ale conacului nu adăposteau numai o bibliotecă remarcabilă, ci și o colecție cu totul excepțională de antichități.

Gardiner Kincaid își închinase întreaga viață cercetării tainelor trecutului și organizase expediții în cele mai îndepărtate colțuri ale Imperiului, pentru care și fusese înnobilit de Maiestatea Sa. Și, chiar dacă, spre marea întristare a lui Mortimer Laydon vechiul său prieten murise, domeniul Kincaid era și acum un lăcaș al științei și al cunoașterii profunde. Asta, pentru că Gardiner Kincaid avusese o discipolă studiosă...

Cum nu se afla nici o așezare în preajmă, și cu atât mai puțin un han în care să poată înnopta, doctorul îi lăsă pe servitori să-i ducă bagajul în casă. Își anunțase vizita cu două zile în urmă prin curier, așa cum cereau conveniențele comportamentului civilizat. Laydon știa, ce-i drept, că aici, în nord, eticheta nu era atât de strict respectată și că fiica lui Gardiner împărțea mefiența tatălui ei față de constrângerile sociale, însă nu dorise să pară necivilizat, anunțându-și sosirea doar bătând puternic în ușă.

Un servitor al casei îi deschise poarta și-l salută cu o mină solemnă. Livrea lui nu era croită după ultima modă londoneză, ci era la fel de veche ca toate din această casă. La lumina sfeșnicelor aliniată în vestibul (alimentarea cu gaz nu pătrunsese încă în domeniul Kincaid), Laydon văzu statui vechi și picturi, de asemenea, arme din diverse epoci, săbii tocite și coifuri ruginite, vestigii din vremuri mai puțin civilizate.

– Sir, spuse servitorul cu un accent evident de Yorkshire, după ce îi luase vizitatorului pălăria și mantoul. Dacă permiteți, vă voi conduce în salonul cu șemineu. Lady Kincaid vă așteaptă deja.

– Vă rog! replică Laydon.

Bărbatul mic de statură, cu părul alb ca neaua și cu favoriți, își examinează înfățișarea într-o oglindă cu ramă sculptată și aurită. Rezultatul îl mulțumi numai în parte. În cercurile selecte londoneze, redingota sa șifonată după drumul lung nu ar fi fost tocmai recomandabilă pentru a se prezenta unei doamne. Aici, în nord, însă, unde se pune mai puțin accent pe formalități, era pe deplin satisfăcătoare. În plus, lui Laydon i se încredințase o misiune urgentă care nu lăsa loc nici de amânare, nici de vanități.

Servitorul îl conduse cu pas măsurat prin vestibul în coridorul următor. Vălvătaia caldă și jucăușă a focului pătrundea dinspre capătul coridorului și părea să îi ureze vizitatorului bun venit. Curând, Mortimer Laydon ajunsese în salonul cu șemineu. Tavanul jos era prevăzut cu lambriuri din lemn închis la culoare, iar grinzile intercalate erau împodobite cu ornamente bogate. Din câte știa Laydon, aceste grinzi proveneau dintr-o veche abație părăsită de călugări și lăsată în paragină. Gardiner le achiziționase și le restaurase cu eforturi deosebite. Pereții încăperii erau acoperiți de polițe pline până în tavan cu cărți. Acestea reprezentau însă numai un fragment din comorile adăpostite de domeniul Kincaid. Cele mai multe se aflau în biblioteca situată în aripa de est a clădirii, pe care bătrânul Gardiner o protejase ca pe ochii din cap.

În fața șemineului, al cărui foc împrăstia o căldură plăcută, se afla un jilț mare, căptușit cu piele închisă la culoare și care era întors cu spatele spre Laydon.

– Vizitatorul dumneavoastră, *doamnă*, zise servitorul și, din jilț, se ridică o tânără femeie de o frumusețe uluitoare, deși se deosebea în unele privințe de doamnele din Londra selectă.

De la tatăl ei moștenise trăsăturile regulate ale feței. De asemenea, ochii al căror albastru adânc indica o moștenire celtică și, cum observa doctorul Laydon, gura micuță și bărbia fermă. Ar fi fost totuși greșit să afirmi că Lady Kincaid avea o înfățișare severă și distantă, căci gropițele din obraji și nasul ei mic și impertinent te duceau cu gândul la o ființă plină de haz și pusă pe șotii.

Tenul ei era mai închis decât al unei doamne de rangul ei, iar în jurul nasului și pe obraji avea pistrui. Părul negru îi cădea în cârlionți pe umeri în jos, stăvilat cu greu de o panglică de mătase. Rochia ei simplă, pe care doamnele londoneze ar fi considerat-o invariabil de modă veche, nu avea forma bufantă a unei crinoline, ci cădea drept și delicat. Mătasea albastră sclipea în lumina strălucitoare a focului. Sarah Kincaid nu purta nici pene, nici podoabe; disprețul față de orice formă de găteală artificială era o altă trăsătură pe care o avea în comun cu tatăl ei decedat.